

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre del Reis (1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà». Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble / i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germanys, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germanys, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Lleï, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la desbordaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo». Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús contestà: «Ja pots venir». Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me». A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó al Horeb, el monte de Dios, se metió en una cueva donde pasó la noche. El Señor le dijo: «Sal y ponte de pie en el monte ante el Señor. ¡El Señor va a pasar!» Vino un huracán tan violento que descuajaba los montes y hacía trizas las peñas delante del Señor; pero el Señor no estaba en el viento. Después del viento, vino un terremoto; pero el Señor no estaba en el terremoto. Después del terremoto, vino un fuego; pero el Señor no estaba en el fuego. Después del fuego, se oyó una brisa tenue; al sentirla, Elías se tapó el rostro con el manto, salió afuera y se puso en pie a la entrada de la cueva.

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo; mi conciencia, iluminada por el Espíritu Santo, me asegura que no miento. Siento una gran pena y un dolor incesante en mi corazón, pues por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne, quisiera incluso ser un proscrito lejos de Cristo. Ellos descienden de Israel, fueron adoptados como hijos, tienen la presencia de Dios, la alianza, la ley, el culto y las promesas. Suyos son los patriarcas, de quienes, según la carne, nació el Mesías, el que está por encima de todo: Dios bendito por los siglos. Amén.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y, después de despedir a la gente, subió al monte a solas para orar. Llegada la noche, estaba allí solo. Mientras tanto, la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario.

De madrugada se les acercó Jesús, andando sobre el agua. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, pensando que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!» Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir hacia ti andando sobre el agua.» Él le dijo: «Ven.» Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua, acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame.» Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Qué poca fe! ¿Por qué has dudado?» En cuanto subieron a la barca, amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él, diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios.»

Jesús dona la mà a Sant Pere. Pintura de Nicolás Florentino, retaule de la Catedral Vella (Salamanca)

🗣️ Aquesta imatge parla

COMENTARI

Realment ets el fill de Déu

L'episodi que ens presenta l'evangeli d'avui resulta especialment alligador per copsar el missatge de Mateu. Ho mostrarem amb dos aspectes ben peculiars d'aquest text que palesen dos motius propis de Mateu, i ho fan en clar contrast amb Marc.

El primer és que Mateu, tot seguint fonamentalment Marc, afegeix un primer gest que remarca el protagonisme de Pere. Quan Jesús, tot caminant damunt les aigües, s'acosta a la barca per confortar els deixebles i els diu «no tingueu por, sóc jo», Pere intervé per dir: «Si ets tu, mana'm que vingui caminant sobre l'aigua». Pere, efectivament, va cap a Jesús, però la

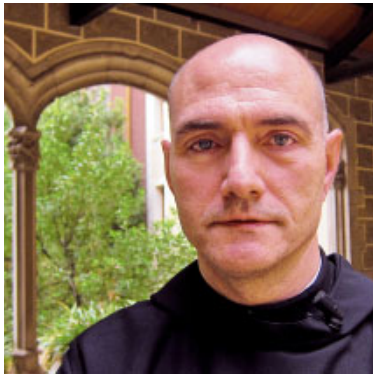
tempesta i el llac embravint el fan trontollar. Jesús l'ha d'agafar per la mà, puguen junts a la barca i el vent amaina. La figura de Pere, com en l'episodi de Cesarea (16,16-24), és la d'un creient que tanmateix trontolla i té dubtes. Per això Jesús li retreu la poca fe. Tanmateix, l'escena mostra un protagonisme innegable de Pere.

El segon motiu és un altre afegit de Mateu al text de Marc. En l'evangeli de Marc, la vinguda de Jesús caminant sobre les aigües del llac desemboca en la perplexitat i la incomprensió dels deixebles: «Els quedaren completament desconcertats. És que no havien comprès el miracle dels pans: tenien el cor endurit» (Mc 6,51-52). En canvi, en Mateu la mateixa escena

és coronada amb la confessió de fe dels deixebles a la barca: «Realment ets el fill de Déu» (Mt 14,33). Si en Marc els deixebles ni comprenen ni creuen, en clar contrast, en Mateu els deixebles comprenen i creuen. La fe, malgrat que està exposada al dubte i a la por (Pere), tanmateix, en ser confortada per Jesús, arriba a la confessió més significativa de Mateu: Jesús és el fill de Déu. El retret de Jesús a Pere i als deixebles en l'episodi de la tempesta apaivagada (Mt 8,26) —«homes de poca fe»— queda enrere. Els deixebles i Pere han après. També nosaltres podem aprendre. És un segon missatge d'aquesta escena.

Oriol Tuñí, SJ

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

JOAN M. MAYOL

Visita Santa Maria

El P. Joan M. Mayol és el nou rector del Santuari de Santa Maria de Montserrat. Substitueix el P. Josep M. Sanromà, que està exercint el càrrec de procurador general de la Congregació Sublacense-Cassinense i viu a Roma. El P. Mayol és professor de teologia moral a Montserrat.

Què busca el pelegrí d'un Santuari?

El pelegrí busca trobar una proximitat espiritual en la qual poder confiar els seus neguits i refer el seu alè d'esperança. En concret a Montserrat, ve cercant l'ajut de la Mare de Déu o agraint la seva intercessió pels beneficis rebuts. A més, aquí troba una comunitat de pregària i acolliment. Fins i tot a través dels mitjans de comunicació, es pot unir als qui preguen al peu de la Moreneta.

Què suposa la nova responsabilitat?

La meua responsabilitat s'ha de considerar en termes d'agraïment. Des de petit he vingut amb la meua parròquia de romeria i ara, com a monjo, és un repte poder ajudar a mantenir el Montserrat de tots com a lloc d'oració i de fe cristiana obert a tothom. Perquè tots plegats no deixem de ser pelegrins del sentit i de la bellesa de la vida que ens ha estat donada com a regal i responsabilitat.

Com preparar bé el pelegrinatge?

En un pelegrinatge es tracta de viure extraordinàriament el que en el dia a dia de cadascú ajuda de debò a avançar en el camí de la vida i de la fe. Des del carisma monàstic intentem que la pregària, la reflexió i la fraternitat formin part de totes les activitats que s'organitzen segons el tarannà i el temps de què disposen els visitants.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

Els fidels volen qualitat

L'Evangeli s'ha de comunicar evitant un estil uniforme de comunicació, ja que es tracta d'un testimoni de la trobada vital de cadascú amb Déu. L'evangelització pressuposa la humanització, que es basa en la mobilitat. El tradicional *homo urbanus* s'ha convertit en *homo mobilis*, ja que la capacitat de moure's és el seu capital.

En la gran ciutat, cada funció correspon a un servei. L'Església, en aquest sentit, no evangelitza si ella mateixa no es deixa evangelitzar contínuament (*Evangelii gaudium*, 174). L'Església és el primer subjecte d'evangelització. I cal que s'acosti als fidels per mitjà d'un procés de diàleg.

Perquè, tot i ser ultramoderns, tothom busca satisfer les seves necessitats i donar resposta a les qüestions vitals. En el camp religiós, per tant, els ciutadans busquen satisfer les necessitats espirituals i, per fer-ho, volen qualitat i un personal competent. I, de vegades, s'ha de reconèixer que la tàctica dels fidels es contraposa amb la dels sacerdots.

El poble de Déu camina, en cada moment i en cada lloc, enmig dels seus contemporanis per anunciar i anticipar el Regne de Déu que ja opera en el món. L'Església hi aporta la joia de l'Evangeli, potència d'humanització i penyor de reconciliació.

(De la ponència del Dr. Alphonse Borràs, de Lieja (Bèlgica), en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

«Tu verdad... ¡guárdatela!»

Gregorio Salvador, como miembro de la Real Academia Española, escribía:

—«Si alguno escuchaba la radio debió estallar de indignación ante la desenvoltura del ignaro (ignorante). Me ha irritado sobremedida y me ha hecho pensar en la facilidad con que cualquier indocumentado imparte doctrina desde la radio, la televisión o el medio que sea, donde leemos y oímos constantemente opiniones sobre lo que se desconoce o que escapan a la propia capacidad o formación personal.

Sobre el mismo tema, J. L. Aranguren, catedrático de ética y filosofía de la educación y premio Príncipe de Asturias, afirmaba:

—«No es de recibo que a los debates no asistan médicos y filósofos, personas de ética y moralistas, quienes saben y pueden dar testimonio de la materia que se trata, tanto profana, científica o de fe, y en cambio se escoja a personas que sólo son populares, amigos, del mismo pensamiento o contrarios.»

Una periodista preguntó a Claudio Guillén, prestigioso escritor y académico: —«¿Qué le falta a la crítica literaria en los medios?»

Respondió: —«Seriedad y rigor.»

La periodista inquirió: —«¿Qué le sobra?»

Guillén afirmó: —«Ignorancia.»

Antonio Machado dictaminó para los ignaros, que tienen conocimientos parciales:

—«¿Tu verdad? No, la verdad. / Y ven conmigo a buscarla. / La tuya, ¡guárdatela!»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Los laicos en la Iglesia de Corea

Estos días el Papa llevará a Corea un mensaje de paz y un abrazo a los jóvenes en la VI Jornada de la Juventud Asiática. El Papa, en sintonía con la Iglesia local, minoría viva y emprendedora, apoyada sobre los gigantes que la han fundado pagando con su sangre, presidirá la beatificación de un grupo de 124 mártires. La vida, el apostolado y la fortaleza de los laicos hicieron posible el nacimiento y la pervivencia de la Iglesia en aquel país cuando no se permitía la entrada de sacerdotes extranjeros.

Cada uno de nosotros, joven o anciano, está llamado a ser un misionero del Evangelio, a proclamar la verdad, a testimoniar el amor que Dios tiene, a amar al otro para hacer del mundo un lugar mejor, más justo y más fraterno.

Oímos decir a Francisco que «para afrontar los desafíos contemporáneos y las nuevas urgencias pastorales es necesaria una sinergia entre el clero, los religiosos y los fieles laicos. Cada uno en su propio papel está llamado a dar una aportación generosa para que se anuncie la Buena Nueva en todos los ambientes, incluso en aquellos más hostiles o alejados de la Iglesia, para que el anuncio pueda llegar a las periferias, a las diversas categorías de personas, especialmente las más débiles y las más pobres de esperanza.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 11.** □ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Ez 1,2-5.24-2,1a / SI 148 / Mt 17,22-27]. Santa Clara (Assís 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.
- 12.** ■ **Dimarts** [Ez 2,8-3,4 / SI 118 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustinià.
- 13.** ■ **Dimecres** (■ Urgell) [Ez 9,1-7;10,18-22 / SI 112 / Mt 18,15-20]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs.; màrtirs claretiens de Barbastre (1936); sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); beat Josep Tàpies i companys, prev. mr., del bisbat d'Urgell.
- 14.** ■ **Dijous** [Ez 12,1-12 / SI 77 / Mt 18,21-19,1]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.
- 15.** □ **† Divendres** [Ap 11,19a;12,1-6a.10ab / SI 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició). Sant Tarsici, acòlit mr.
- 16.** ■ **Dissabte** [Ez 18,1-10.13b.30-32 / SI 50 / Mt 19,13-15]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.
- 17.** ■ **† Diumenge vinent**, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 56,1.6-7 / SI 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28]. Santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i màrtir.